

Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος: Οι Άγιοι Αναργυροί έθεσαν στο επίκεντρο ολόκληρης της ζωής τους τον Χριστό

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων](#)

Με την ευκαιρία της εορτής των Αγίων ενδόξων Αναργύρων Κοσμά και Δαμιανού των εν Ρώμη, πανηγύρισε ο ομώνυμος Ιερός Ναός της Τοπικής Κοινότητας Κρυοπηγής, όπου το απόγευμα της Τρίτης 30 Ιουνίου 2026 τελέστηκε ο πανηγυρικός Εσπερινός. Στην ιερά ακολουθία χοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, συμπροσευχόμενος με τον ιερό κλήρο και τους ευσεβείς πιστούς που προσήλθαν για να

τιμήσουν τη μνήμη των θαυματουργών και αφιλοχρήματων ιατρών της Εκκλησίας μας.

Στην ομιλία του προς το εκκλησίασμα, ο Σεπτός μας Ποιμενάρχης έλαβε αφορμή από την ιερά μνήμη των Αγίων Αναργύρων Κοσμά και Δαμιανού, προκειμένου να αναδείξει το βαθύτερο νόημα της ζωής και του μαρτυρίου τους, επισημαίνοντας ότι πολλές φορές οι πιστοί προσέρχονται στις πανηγύρεις των Αγίων, προσκυνούν τις ιερές εικόνες και τα ιερά λείψανά τους, ακούουν τους ύμνους που η Εκκλησία συνέθεσε προς τιμήν τους και συμμετέχουν στις λατρευτικές συνάξεις, χωρίς όμως να εμβαθύνουν στο ουσιαστικό μήνυμα που αναδεικνύει η ζωή τους. Ιδιαίτερα, όπως τόνισε, αυτό συμβαίνει με τους Αγίους Μάρτυρες, των οποίων η θυσία δεν αποτελεί απλώς ένα ιστορικό γεγονός, αλλά μία διαρκή πρόσκληση προς κάθε χριστιανό να επαναπροσδιορίσει τη σχέση του με τον Ιησού Χριστό.

Αναφερόμενος στους Αγίους Κοσμά και Δαμιανό, υπενθύμισε ότι γεννήθηκαν στη Ρώμη και μαρτύρησαν κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες, επί αυτοκράτορος Καρίνου. Ήταν άνθρωποι ιδιαίτερα μορφωμένοι, διακρίνονταν για την επιστημονική τους κατάρτιση ως ιατροί και έχαιραν μεγάλης εκτίμησης από

την κοινωνία της εποχής τους. Ωστόσο, τίποτε από αυτά δεν αποτέλεσε το κέντρο της ζωής τους. Εκείνο που καθόριζε κάθε τους σκέψη, κάθε τους απόφαση και κάθε τους ενέργεια ήταν η ακλόνητη πίστη τους στον Ιησού Χριστό. Γι' αυτό και δεν δίστασαν να υποστούν διωγμούς, βασανιστήρια και τελικά το μαρτύριο, παραμένοντας μέχρι τέλους πιστοί στην ομολογία της πίστεώς τους.

Παράλληλα, υπενθύμισε ότι οι δύο Άγιοι αξιώθηκαν να επιτελέσουν θαυματουργικές επεμβάσεις ακόμη και ενώπιον του ίδιου του αυτοκράτορα, θεραπεύοντας την ασθένειά του. Αντί όμως αυτή η θαυμαστή δύναμη να οδηγήσει όλους στην αναγνώριση της αλήθειας, συνάντησε τον φθόνο και τη μισανθρωπία εκείνων που αδυνατούσαν να αποδεχθούν την πνευματική τους ακτινοβολία. Ιδιαίτερα αναφέρθηκε στη στάση του διδασκάλου τους, ο οποίος, κυριευμένος από τον φθόνο, δεν μπορούσε να ανεχθεί ότι οι μαθητές του ξεπερνούσαν τη δική του αναγνώριση και ασκούσαν τόσο μεγάλη επιρροή στην κοινωνία.

Ο Σεβασμιώτατος στάθηκε ιδιαίτερα στο γεγονός ότι οι Άγιοι Αναργυροί έθεσαν στο επίκεντρο ολόκληρης της ζωής τους τον Χριστό. Δεν αρκέστηκαν σε μία θεωρητική αποδοχή της πίστewς, αλλά βίωσαν καθημερινά την παρουσία Του.

Υπενθύμισε μάλιστα τον ύμνο της Εκκλησίας που τους χαρακτηρίζει «υπηκόους γενόμενους Χριστού», εξηγώντας ότι η υπακοή τους δεν ήταν επιφανειακή ούτε περιστασιακή, αλλά απόλυτη και ολοκληρωτική. Παρέδωσαν ολόκληρη την ύπαρξή τους στο θέλημα του Θεού και αυτή ακριβώς η ολοκληρωτική εμπιστοσύνη ήταν εκείνη που άνοιξε τον νου και την καρδιά τους, ώστε να πληρωθούν από τη Χάρη του Θεού και να γίνουν αληθινοί φορείς της αγάπης Του.

Αντιπαραβάλλοντας την εποχή των Αγίων με τη σύγχρονη πραγματικότητα, επισήμανε ότι σήμερα οι άνθρωποι δυσκολεύονται να εμπιστευθούν ολοκληρωτικά τον Χριστό. Συχνά πιστεύουν θεωρητικά στην παρουσία Του, χωρίς όμως να Του παραδίδουν πραγματικά τη ζωή τους. Γι' αυτό και στερούνται της εμπειρίας εκείνης που μεταμορφώνει τον άνθρωπο, φωτίζει τον νου, καθαρίζει την καρδιά και οδηγεί στην αληθινή κοινωνία με τον Θεό.

Στη συνέχεια ανέπτυξε το βαθύτερο νόημα του μαρτυρίου των πρώτων χριστιανών. Επικαλούμενος το παλαιοδιαθηκικό ανάγνωσμα της ακολουθίας, εξήγησε ότι όσοι οδηγούσαν τους μάρτυρες στον θάνατο πίστευαν πως με τον τρόπο αυτό υπηρετούσαν δύο σκοπούς. Πρώτον, θεωρούσαν ότι διατηρούσαν αναλλοίωτη την κοινωνία τους, προστατεύοντας όσα είχαν ως κεκτημένα και απομακρύνοντας κάθε νέα διδασκαλία που απειλούσε τις αντιλήψεις και τα συμφέροντά τους. Πίστευαν ότι ο Χριστιανισμός ανέτρεπε όσα μέχρι τότε θεωρούσαν ασφαλή και γι' αυτό θεωρούσαν πως με την εξόντωση των χριστιανών «καθάριζαν» την κοινωνία από μία επικίνδυνη επιρροή.

Δεύτερον, μέσα στη διαστρεβλωμένη θρησκευτική τους αντίληψη, θεωρούσαν ότι με τη θανάτωση των μαρτύρων προσέφεραν θυσία στους θεούς τους. Έτσι ερμήνευαν τους διωγμούς των τριών πρώτων αιώνων, όταν η Εκκλησία ζούσε μέσα στις κατακόμβες και οι πιστοί καλούνταν καθημερινά να επιλέξουν ανάμεσα στην άρνηση του Χριστού και στη θυσία της ίδιας τους της ζωής.

Από ανθρώπινη άποψη, συνέχισε, ο θάνατος των μαρτύρων φαινόταν ως μία τραγική κατάληξη. Οι άνθρωποι της εποχής θεωρούσαν ότι οι χριστιανοί οδηγούνταν σε ένα άδοξο και οδυνηρό τέλος. Όμως αυτή δεν ήταν η πραγματικότητα της Εκκλησίας. Το αληθινό νόημα αποκαλύπτεται, όπως τόνισε, στην επόμενη φράση της Αγίας Γραφής: «Η δε ψυχή αυτών εν ειρήνη».

Στο σημείο αυτό στάθηκε ιδιαίτερα, επισημαίνοντας ότι αυτή η σύντομη φράση αποτελεί το κέντρο όχι μόνο της μνήμης των Αγίων Μαρτύρων, αλλά ολόκληρης της χριστιανικής ζωής.

Η ειρήνη του Χριστού είναι ο μεγαλύτερος πνευματικός θησαυρός που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Δεν πρόκειται για μία εξωτερική κατάσταση ευημερίας ή για την απουσία συγκρούσεων και πολέμων, αλλά για μία εσωτερική κατάσταση κοινωνίας με τον Θεό.

Όπως χαρακτηριστικά υπογράμμισε, ο άνθρωπος αποκτά αυτή την ειρήνη όταν αγωνίζεται να μην αμαρτάνει, όταν αποφεύγει τις πνευματικές αστοχίες και όταν επιδιώκει καθημερινά να εφαρμόζει το θέλημα του Θεού στη ζωή του. Τότε ενεργεί η Χάρη του Αγίου Πνεύματος, η οποία καθαρίζει την καρδιά και οδηγεί σταδιακά στον φωτισμό του ανθρώπου. Μέσα από αυτή την πορεία γεννιέται η ειρήνη του Χριστού, η οποία δεν εξαρτάται από εξωτερικές συνθήκες, αλλά αποτελεί καρπό της ζωντανής σχέσης του ανθρώπου με τον Θεό.

Μάλιστα, διευκρίνισε ότι η ειρήνη για την οποία μιλά η Εκκλησία δεν ταυτίζεται με εκείνη που συζητείται καθημερινά στις διεθνείς εξελίξεις και στις πολεμικές συγκρούσεις μεταξύ κρατών

Οι πόλεμοι αποτελούν ασφαλώς μία τραγική πραγματικότητα, όμως η βαθύτερη αιτία κάθε σύγκρουσης βρίσκεται στην απουσία της ειρήνης του Θεού από την ανθρώπινη καρδιά. Όταν ο άνθρωπος δεν έχει συμφιλιωθεί με τον Θεό, δεν μπορεί να ζήσει ούτε πραγματική ειρήνη με τον εαυτό του ούτε αληθινή κοινωνία με τους άλλους. Αυτή η ειρήνη, συνέχισε, είναι που επιτρέπει στον πιστό να αντιμετωπίζει με πνευματική σταθερότητα κάθε δοκιμασία. Είναι η ειρήνη που δεν χάνεται όταν ο άνθρωπος αμφισβητείται, όταν ταπεινώνεται, όταν αδικείται ή όταν δεν πραγματοποιούνται οι προσωπικές του επιθυμίες. Είναι η ειρήνη που δεν εξαρτάται από τις περιστάσεις, αλλά πηγάζει από τη βεβαιότητα της παρουσίας του Χριστού μέσα στη ζωή του ανθρώπου.

Κλείνοντας την ομιλία του, υπογράμμισε ότι πολλές φορές οι χριστιανοί τιμούν τους Αγίους Μάρτυρες, χωρίς να μπορούν να κατανοήσουν πραγματικά το μέγεθος της θυσίας τους. Μπορεί να ψάλλουν τους ύμνους της Εκκλησίας και να αναφέρονται στο μαρτύριό τους, όμως δυσκολεύονται να εισέλθουν στο βαθύτερο νόημά του, διότι παραμένουν προσκολλημένοι στον εγωπαθή εαυτό τους. Όσο ο άνθρωπος αφήνει τον εγωισμό να κυριαρχεί στη ζωή του, υποκύπτει στην αμαρτία, απομακρύνεται από το θέλημα του Θεού και στερείται της ειρήνης που μόνο ο Χριστός μπορεί να χαρίσει.

Ολοκληρώνοντας, προέτρεψε όλους να έχουν ως πρότυπο της ζωής τους τους Αγίους Μάρτυρες της Εκκλησίας και ιδιαίτερα τους Αγίους Αναργύρους Κοσμά και Δαμιανό. Τόνισε ότι η αληθινή τιμή προς τους Αγίους δεν εξαντλείται στη συμμετοχή στις ιερές ακολουθίες ή στην έκφραση του σεβασμού προς το πρόσωπό τους, αλλά ολοκληρώνεται με τη μίμηση της ζωής τους. Ευχήθηκε, τέλος, όλοι να αγωνιστούν να βαδίσουν στα ίχνη των Αγίων, ώστε, ζώντας σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, να αξιωθούν να αποκτήσουν μέσα στις καρδιές τους την αληθινή ειρήνη του Χριστού.

